

Chvilé s ním

Například v autě mám chuť odříkávat růženec. Ale poslouchám rádio. Je tam tolik zajímavých programů. Říkám si: *Až skončí tenhle pořad, budu se modlit růženec.* Pořad skončí a já to neudělám, protože na to nakonec zapomenu. Řekl bych, že je to ďáblovo pokušení – takhle neustále odsouvat pozvání, abychom věnovali čas Bohu. Ale ďábla porazíme tou chvílí lásky, kterou Bohu nabídneme. Dejte si předsevzetí rovnou na dnešek, protože zítra bude příliš pozdě požádat Pána, aby vám dovolil věnovat mu čas. Neodkládejte to. Zasvěťte tento den Bohu, své práci a hlavně této chvíli lásky! Pán nás neustále zve za ostatními. Máme náboženství. Je to katolická víra. Pán nás vyzývá, abychom se setkali s jinými náboženstvími. To udělal Jan Pavel II., když pozval zástupce všech náboženství do Assisi. Byl to úžasný prorocký čin. Vyzval všechny, aby se modlili ve své řeči. Nemůžeme se *modlit společně*, protože jsou mezi námi teologické rozdíly. Ale můžeme *být společně*, abychom se pomodlili. To byla ta nejkrásnější hostina Jana Pavla II. za dobu jeho pontifikátu.

Spolu při modlitbě

Mladým muslimům dávám Korán a modlitební koberečky. Vyzývám je, aby správně prožívali své náboženství. Jsou k těmto gestům velmi citliví. Často pak vidám mladé muslimy na mých mších v Haute-Provence, dokonce někdy pomáhají jako ministranti. Mnohokrát se stalo, že mě některý z těchto mladých, když jsme vzpomínali na mrtvé, požádal, abych se pomodlil za mrtvé v arabštině. Souhlasil jsem. Byla to krásná chvíle. Mé evangelické hodnoty smíšené s náboženskými hodnotami jiných nás posouvají k Bohu. Soustřeďte se především na základ své katolické víry, sestry a bratři. To vám umožní vyjít vstříc jiným náboženstvím. Smíchat všechna náboženství – to je velké pokušení naší doby. Pak se ztrácíme v jakési buddhisticko-islamisticko-protestantsko-ortodoxní... kaši. A to není dobré. Pán nás vyzývá, abychom vyšli vstříc ostatním, pokud hoříme pro živého, mrtvého a znovu vzkříšeného Krista. A milujeme ze všech sil svou církev.

Guy Gilbert – *Evangelium podle svatého lotra*

Další texty v týdnu

Po: Řím 1,1-7; Lk 11,29-32	Čt: Řím 3,21-30a; Lk 11,47-54
Út: Řím 1,16-25; Lk 11,37-41	Pá: Řím 4,1-8; Lk 12,1-7
St: Řím 2,1-11; Lk 11,42-46	So: Řím 4,13.16-18; Lk 12,8-12

Prameny, odkazy

Daniel J. Harrington – *Evangelium podle Matouše – Sacra pagina*;
Silvano Fausti – *Nad evangeliem podle Matouše*;
Petr Karas – *Boží slovo na každý den*; Angelo Scarano – www.pastorace.cz;
Petr Mareček – www.biblickedilo.cz; *Misál na každý den liturgického roku*

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze jako součást diecézního biblického programu *Vezmi a čti*. Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

28. neděle v mezidobí – cyklus A

9. října 2011

¹Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích: ²„Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. ³Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechtěli přijít. ⁴Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: „Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, pojdte na svatbu!“ ⁵Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem. ⁶Ostatní pochytili jeho služebníky, ztýrali je a zabili. ⁷Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. ⁸Potom řekl svým služebníkům: „Svatební hostina je sice připravena, ale pozvání jí nebyli hodni. ⁹Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete.“ ¹⁰Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostí.

¹¹Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. ¹²Řekl mu: „Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů?“ On se nezmohl na slovo. ¹³Tu řekl král sloužícím: „Svažte mu ruce i nohy a vyhoďte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.“ ¹⁴Mnoho je totiž povolaných, ale málo vyvolených.“

Mt 22,1-14

Úvod k meditaci

Bůh nabízí tak skvělé dary a zasílá tak skvělá pozvání, že stojí za to všechno ostatní odložit stranou a přijmout Boží nabídku. Prakticky to neznámá, že budu na Ježíšův příchod čekat *ze založenýma rukama* a že budu pohrdat čímkoli příliš *pozemským*. Znamená to spíše, že budu usilovat o vnitřní bdělost a vnímavost pro Boží vedení a že budu připravený k obrácení tam, kde poznám ve svém životě potřebu nějakých změn. Jaké *dílčí pozvánky* jsem od Hospodina v minulosti i v nedávné době dostal? V dnešní době bychom si hostinu představili poněkud jinak než v Ježíšově době. Jak? Zkusme si ji představit... a vychutnat!

Výklad biblického textu

Kontext: Máme zde poslední ze tří podobenství adresovaných velekněžím a farizeům. Přesněji řečeno ten dnešní text skrývá podobenství dvě: 1) o hostině (v. 1-10); 2) o svatebním šatě (v. 11-14). V prvním podobenství se znovu objevuje téma nepřijetí Božích

**Týden
s Božím
slovem**

1. čtení:

Iz 25,6-10a

2. čtení:

Flp 4,12-14

Evangelium:

Mt 22,1-14

Srovnaní:

Lk 14,16-24

Mt 21,34-35

Mt 9,10

Mt 8,12

Mt 13,42.50

Mt 24,51

Mt 25,30

poslů (a potažmo jejich poselství). Toto nepřijetí ze strany některých židů však zároveň umožňuje účast na hostině všem. Bůh zve na tuto hostinu všechny, *zlé i dobré*. Nakolik je pravdou, že Bůh volá a povolává *nás bez nás* (bez našeho *příspěvní* – první podobenství), natolik je pak také pravdou, že nás nevyvolá *bez nás* (bez naší spoluúčasti, bez našeho pravdivého *ano* – druhé podobenství).

¹ **Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích:** Není zanedbatelné, že následující podobenství jsou určena právě velekněžím a starším lidu – čili těm, kteří odmítají Ježíšovo učení a poslání. Velekněží a starší měli dokonce v úmyslu zmocnit se Ježíše, ale kvůli zástupu lidí tak neučinili (21,46).

² **Nebeské království je podobné králi:** Lepší překlad je: *S nebeským královstvím je to tak, jako když král vystrojil...* Pro přiblížení tohoto království se totiž používá symbolu svatební hostiny, jako už víckrát v Bibli. Tedy nikoli *král*, ale *hostina* je symbolem *nebeského-Božího království*.

³ **Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechtěli přijít:** Těmi posly mohou být proroci, chápaní jako Boží vyslanci a zprostředkovatelé pozvání. Přesněji se jedná o proroky „eschatologické doby“, tj. o Jana Křtitele, Krista a jeho apoštoly.

⁴ **Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal...:** Podobně jako v předchozím podobenství (21,36) i v tomto případě je učiněn druhý pokus: jiní služebníci jsou vysláni s úkolem pozvat na hostinu. Ukazuje se tak Boží trpělivost a velkorysost tváří v tvář lidskému nezájmu.

⁵ **Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem:** Podruhé přichází odmítnutí ze strany pozvaných: nedbají o pozvání, jsou lhotejní, plní zájmu spíš o své záležitosti, o svůj majetek. Nedoceňují privilegium, že smějí na takovou hostinu.

⁶ **Ostatní pochytili jeho služebníky, ztýrali je a zabili:** Nečekaně násilná a neúměrná reakce některých pozvaných je zjevnou narážkou na osud Jana Křtitele, Krista či samotných učedníků. Podobný osud měli i mnozí pronásledovaní proroci v historii izraelského lidu (srov. Mt 23,37-39). Agresivita je podobná jako u vinařů z podobenství o zlých vinařích, kteří zahubili nejen hospodářovy služebníky, ale i jeho vlastního syna (Mt 21,35-39).

⁷ **Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil:** Násilnické jednání je potrestáno králem, který vrahy *zahubil a jejich město vypálil*. Takto se jejich úsečné odmítnutí a násilí stává příčinou jejich zkázy – obrazně vyjádřeno královým trestem.

⁸ **Potom řekl svým služebníkům: Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni:** Opět se opakuje, že hostina je připravena (jsme v eschatologické době!), pozvaní jí však nebyli hodni, protože o ni nestáli, *mávlí rukou* nad jedinečností tohoto pozvání.

⁹ **Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete:** Král znovu posílá své služebníky – ne sice na rozcestí (nepřesně v liturgickém překladu), ale spíš na hlavní silnici, které vedou z města (jakési *vyřadovky*). Kvůli odmítnutí pozvaných dostávají šanci jiní. Je to podobné vyústění příběhu jako v předchozím podobenství, kde se dočteme o tom, že vinice byla vzata původním vinařům a dána jiným (21,41.43).

¹⁰ **Služebníci se vydali na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostí:** Služebníci mají shromáždit *zlé i dobré* – stejnou myšlenku nacházíme v podobenství o síti, kde byly *špatné i dobré ryby* (13,47.48). Teprve v druhé fázi je třeba oddělit *špatné od dobrých*, jako v našem podobenství (v. 13). Tak jako tak se tu znovu potvrzuje, že Otec *nabízí ruku* všem, zlým i dobrým: on ve své dobrotě *dává svému slunci svítit na zlé i dobré* (Mt 5,45).

¹¹ **Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty:** Host bez svatebních šatů představuje toho, kdo sice přijal pozvání (na rozdíl od těch pozvaných, kteří upřednostnili své záležitosti), ale nezareagoval přiměřeně: jeho *ano* bylo jen polovičaté, nedotažené. Dalo by se říci, že jeho *ano* bylo povrchní, nedůsledné, v kombinaci s *ale a ne*.

¹⁴ **Mnoho je totiž povolanych, ale málo vyvolených:** Kategorie *mnoho* a *málo* mohou být v tomto překladu trochu zavádějící. *Mnozí* zde znamená *všichni*, v souladu se semitským způsobem vyjadřování (tj. *všichni, kterých je mnoho*). K tomuto výkladu nás ospravedlňuje i verš 9: *pozvěte na svatbu, koho najdete*. Slovo *mnozí* je pak v protikladné paralele k *málokterí (málo)*: z toho nám vyplývá, že *málokterí* neoznačuje počet malý, ale neúplný (*všichni jsou pozvaní, ale ne všichni jsou vyvolení*). Opět se jedná o semitský způsob vyjadřování (*málo* ve smyslu *méně než*, tj. *ne všichni*). Uvedené verše nám tedy připomínají, jak velký význam má nejen odpověď, ale i odpovědnost. Volání se nejprve stává *po-voláním*, pak *vy-volením*: není však *vy-volení* bez *s-volení* člověka.

K tématu

Pracujte na své víře

A Ježíš k nim znovu mluvil v podobenstvích: S královstvím nebeským je tomu tak, jako když jeden král vystrojil svatbu svému synu. Poslal služebníky, aby přivedli pozvané na svatbu, ale oni nechtěli jít... (Matouš 22,1-10)

Ten král, který slavil svatbu, poslal pozvání všem, které znal. My děláme totéž. Sezvěme všechny přátele, celou rodinu, sousedy, kolegy z práce. Král posílá pozvání, ale pozvaní nereagují, mají jiné věci na práci. Nezajímá je to. A tak král řekne svým služebníkům: *Jděte za všemi, kteří nejsou ani má přátele, ani příbuzní, ani sousedé. Přiveďte každého, koho najdete, abychom zaplnili sál.*

Naše výmluvy

Pán nás vyzývá k různým věcem, ale my takřka systematicky odmítáme. Neustále vynalézáme nové výmluvy. Tváříme se, jako bychom měli něco jiného na práci. Charakteristickým příkladem je naše odmítání modlitby. Říkáme si: *Dnes se budu modlit*. Jenže ráno nemáme čas. Tak si řekneme: *Budu se modlit odpoledne*. A nenajdeme si chvíli. Tak se zase nepomodlíme a řekneme si: *Budu se modlit večer*. A pak přijde večer a my zapomeneme. Potom si z ničeho nic vzpomeneme a slíbíme si, že se pomodlíme zítra. A tak trávíme čas odsouváním výzvy k modlitbě. To není moc dobrý přístup. Pán nás tak přitom neustále zve, abychom s ním prožívali úžasné chvíle lásky. Kolik času si během dne vyhradíte pro Boha? Kladu vám tuto otázku, stejně jako ji kladu sobě.